

[Hilmar Baunsgaard.]

hvor man kan lade alle de uløste europæiske problemer indgå, herunder Oder-Neissegrænsen, forholdet mellem Østtyskland og Vesttyskland og hele NATOs fremtid — kort sagt alle de uløste problemer i Europa. Jeg tror, man skal erkende, at vi her igen står over for et område, hvor vi ved noget, og hvor vi hverken gør os selv eller fremtiden nogen tjeneste ved at lukke øjnene for det, vi ved. Vi ved, at det europæiske problem ikke kan løses uden en vestlig anerkendelse af Oder-Neissegrænsen, og så skal man ikke blive ved at skjule denne viden.

Må jeg til slut sige, at både de indenrigs- og de udenrigspolitiske problemer gør det nødvendigt, at vi også i dette parlament forsøger at finde en samarbejdsform. Jeg sagde indledningsvis, at samarbejdet i dette folketingsår ikke har haft et omfang, som jeg har fundet helt tilfredsstillende. Det er klart, at socialdemokratiet også i fremtiden kan vælge at lade sine politiske afgørelser bygge på det snævre socialistiske flertal. Men man kan ikke selv være i tvivl om, at gør man det, gør man det i stigende grad for sig selv til et spørgsmål om éns fremtidige politiske indflydelse, om dette flertal eksisterer eller ikke. I øjeblikket synes det, hvis man skal tro blot den mindste smule på tendensen i galluptallene, at være borte. Derfor tror jeg, socialdemokratiet skulle overveje, om det af hensyn til sin egen politiske indflydelse i fremtiden alligevel har interesse i alt for mange gange at kalde på anvendelsen af dette socialistiske flertal.

Niels Westerby: Under tredje behandling af finanslovsforslaget tillod jeg mig at rejse det problem, der hedder ikke-spredning af kernevåben. Jeg henviste her til, at det havde været lige på nippet til, at Sovjetunionen og De Forenede Stater var blevet enige om en aftale om begrænsning af antallet af kernevåbenmagter. Jeg rejste spørgsmålet over for stats- og udenrigsministeren og fik fra statsministeriet, synes jeg, et endda

meget velovervejet og forstående og — i betragtning af så hurtig en besvarelse — særdeles udtømmende svar.

Statsministeren sluttede sin redegørelse om sagen med at sige, at man fra dansk side, når lejlighed gaves, ville prøve at virke for, at en sådan aftale kunne komme i stand. Vi kender jo alle de problemer, der har været med lande som Indien, Italien, Vesttyskland og endog Sverige om hele denne sag. De har visse problemer i den forbindelse, det må vi erkende, og de må jo selvfølgelig forsøges løst. Men jeg vil gerne tillade mig her at spørge statsministeren, om der har været nogen muligheder for fra dansk side at fremme en udvikling på dette område.

Dette understreges i ganske særlig grad, hvis man tænker på, at Israel og Ægypten i denne situation måske kunne have haft atomvåben. Det er vel sandsynligt, at der vil være en spænding i Mellemøsten i mange år fremover, og hvis der går en række år og vi ikke får en aftale, der forhindrer spredning af kernevåben, ja, så må vi regne med, at det kan ske, at lande som Ægypten og Israel får sådanne våben, og så får tanken på den situation, der da kunne opstå, det næsten til at løbe koldt ned ad ryggen på én.

Det forekommer mig, at spændingen i Mellemøsten mellem Israel og Den Forenede Arabiske Republik er det mest farlige punkt i hele den internationale udvikling. Jeg synes, at hr. Poul Møller sagde mange rigtige ting om hele situationen, og jeg mener også, at man vil kunne fastslå to ting, som er særdeles håndfaste og klare og væsentlige.

For det første må man kunne fastslå, at Israel er et barn, der er født af De Forenede Nationer. Både De Forenede Stater og Sovjetunionen, ja, hele FN med undtagelse af England, der undlod at stemme — forståeligt på grund af de særlige forhold i den situation — var faktisk med til at skabe staten Israel. FN står i virkeligheden i dag og bør stå som en slags moralsk garant for denne stats eksistens. På den anden side har man en række arabiske lande, i særlig